

Blahoslavení, kdo neviděli, a uvěřili

J 20,11-23 Marie stála venku před hrobem a plakala. Přitom se naklonila do hrobu a spatřila dva anděly v bílém rouchu, sedící na místě, kde před tím leželo Ježíšovo tělo, jednoho u hlavy a druhého u nohou. Otázali se Marie: „Proč pláčeš?“ Odpověděla jim: „Odnegli mého Pána a nevím, kam ho položili.“ Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on. Ježíš jí řekl: „Proč pláčeš? Koho hledáš?“ V domnění, že je to zahradník, mu odpověděla: „Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu.“ Ježíš jí řekl: „Marie!“ Obrátila se a zvolala hebrejsky: „Rabbuni“, to znamená ‚Mistře‘. Ježíš jí řekl: „Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratrům a pověz jim, že vystupuji k Otci svému i Otci vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu.“ Marie Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: „Viděla jsem Pána a toto mi řekl.“ Téhož dne večer - prvního dne po sobotě - když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš a postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“ Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

20,26-29 Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se a řekl: „Pokoj vám.“ Potom řekl Tomášovi: „Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuj a věř!“ Tomáš mu odpověděl: „Můj Pán a můj Bůh.“ Ježíš mu řekl: „Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“

Marie Magdalena šla ráno k Ježíšovu hrobu, ten však byl

prázdný. Jacísi dva v bílém se jí ptali, proč pláče, a když se otočila, spatřila zahradníka, aspoň si to myslela, ale byl to Ježíš, jenže ho nepoznala. Tedy dokud ji neoslovil jménem, pak už ho poznala. Vyhrkla: „Mistře!“ a byla šťastná, že to bude zase jako dřív, ale řekl jí, ať se ho nedotýká, protože on teď vystoupí k Otci, a ať to řekne jeho bráchům.

„Komu?“ podivili se učedníci. „No vám! Vlastně nám všem. Řekl: ‚Vystupuji k Otci svému a k Otci vašemu.‘ Takže je to náš bratr,“ odpověděla.

Když se pak učedníci zase jednou sešli, raději zamkli, a najednou tu byl Ježíš a povídá: „Pokoj vám.“ Je to tak s církví a s lidmi jednou provždy: že Bůh bude s námi, pokud bude chtít, a my nemáme, jak bychom to zařídili (výběrem či úpravou kostela, podobou bohoslužby, zvyklostmi, obřady, způsobem řeči ani ničím jiným). Bude s námi, bude-li to chtít on. A zároveň platí, že není, jak mu v tom zabránit (ani zamčenými dveřmi ani překážkami, jimiž vás obeženou nějakí diktátoři nebo posměváčci, ale ani strachem nebo smutkem, do kterého se uzavřete sami).

Najednou tu Ježíš stál a povídá: „Pokoj vám.“ Nestěžoval si, co všechno musel podstoupit, nepřipomínal, co všechno nezvládli oni. Ví to, samozřejmě, že to ví, a leckdo z lidí by tím začal, Ježíš však řekl to, co tahle zklamáná a bázlivá parta potřebuje slyšet nejvíc: „Pokoj vám.“ Tak to slyšte, dnešní ségry a bráchové Ježíšovi. Řekl: „Pokoj vám. Jako Otec poslal mě (abych činil jeho vůli), tak já teď posílám vás (abyste ji činili taky).“

Vyprávění o Ježíšovi se tím chýlí k závěru, ale vůbec to neznamená konec Boží vůle mezi námi. Úplně na začátku vdechl Bůh člověku život, a tak jsme tu a máme se co ohánět, abychom ten život nepromarnili. Evangelium mluví o životě věčném, což není informace o délce, nýbrž o tom, že nepodléhá zkáze kvůli starostem, nesnázím či vrtochům všedních dnů. Bůh tak miloval svět, že udělal, co mohl, aby člověk mohl žít provázen požehnáním, a ne na prahu pekla.

Udělal pro to, co mohl - to bylo Kristovo poslání. Teď už je to

dokonáno ale není to konec: jako Otec pověřil tím úkolem Syna, tak Syn teď posílá nás.

Aby na to nebyli učedníci dočista sami, povídá Ježíš ještě něco: „Přijměte Ducha svatého.“ Duch svatý, to je Boží síla, která nás podrží, když sami nemůžeme, a vede nás, abychom nebloudili a abychom se drželi pravdy. Abychom do světa vnášeli Boží vůli.

Jak se to dělá, to už je na naší představivosti a hlavně na věrnosti, abychom předávali to, co jsme sami dostali. „Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny. Komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Co se míní slovem hřích, se snad dá porozumět ze slov, která Ježíš učedníkům řekl na začátku toho setkání: „Pokoj vám.“ Pojmenoval tím to, co lidská parta, opakovaně zklamáná a bázlivá, potřebuje slyšet nejvíc. Máme se co ohánět, abychom nepromárnili svůj čas tady na zemi a aby nám život nezhatily starosti, nesnáze či vrtochy všedních dnů. Bůh tak miloval svět, že udělal, co mohl, aby člověk mohl žít provázen požehnáním, a ne na prahu pekla. To jste dostali, tak to předávejte dál. Hřích je, když to nechci, když o ten pokoj nestojím a druhým ho nepřiju.

Odpouštět hřích může jenom Bůh – ale jsme tím v jeho jménu pověřeni. Jestli to lidé přijmou, to je jejich rozhodnutí. Ale běda, kdybychom jim místo pokoje podsouvali něco jiného, podřadného, třeba různé kulturní války nebo cokoli, co koho napadne.

Jeden z učednické party, Tomáš zvaný Dvojče, ten večer s nimi nebyl. Když se vrátil, učedníci mu to všechno vyprávěli. „No, až si na něj sáhnu, uvěřím,“ povídá Tomáš a tím to pro něj pro tuto chvíli končí. Říkávalo se mu dvojče, pak se mu začalo přezdívat „nevěřící Tomáš“. Dokud nedostanu nějaký důkaz, že to tak je a že to funguje, nebudu tomu věřit, pravil tehdy, protože u toho setkání nebyl.

Taky jsme u toho nebyli a jen si o tom čteme. Kdyby tak šlo víru opřít a nějaký důkaz: však ho lidi hledali a pak si pyšně ukazovali plátno, v němž byl Ježíš omotán, kousky třísek z jeho kříže, kapky jeho krve... Zaručeně pravé, říkávalo se o tom všem

celá staletí. Bývaly to podvrhy, ale i kdyby nebyly, o kus dřeva nebo plátna stejně nejde víru opřít tak, aby nepadla, a zrovna tak není radno ji opírat o nikoho z lidí. Věříme přece v Boha, který měl a má k člověku a ke světu tak velkou lásku, že se to stejně nedá ani pořádně říct, natož dokázat.

„Že jsi mě viděl, věříš,“ řekl Tomášovi Ježíš, „ale blahoslavení ti, kdo mě neviděli, a přece uvěřili.“ Učedníci ho viděli i Marie i Tomáš, my však už ne. Ježíš už s námi není. Jako byl s nimi dřív, a přece nás doprovází i za dveře zamčené strachem a kdoví čím ještě. Tak přijměte svatého Ducha a jděte, ať se to dílo nezastaví a život ať neumře. Víte, jak to s lidmi je – jak je tíží metráky těžkých vzpomínek a lítosti a nadávek a křivd a strachu. Tak jděte, posílám vás k nim, povídá Ježíš, protože Boží vůle je, aby se lidem od těch nákladů odlehčilo. Bůh ví o lidské špatnosti a je ochoten všechny viny umýt. Jděte a smiřujte se, než zapadne slunce nad vaším hněvem. Napravujte křivdy, nemlčte o tom, co je zlé, hledejte, kudy Bůh člověku prošlapal cestu, a jako pozval vás, pozvěte na ni lidi kolem sebe.

požehnání

Když se v Janově evangeliu odcházející Ježíš loučil s učedníky, řekl jim: Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se srdce vaše nechvěje a neděsí!

Proto si, milí přátelé, načerpejte Boží posilu pro svá životní úskalí a pro všechna svá životní rozhodnutí a potom k nim jděte v pokoji. Kéž vás při tom všem Boží pokoj doprovází. Vždyť Bůh tak miloval svět, že udělal vše, co bylo potřeba, aby každý, kdo se na něj s důvěrou spolehne, žil v Boží blízkosti požehnaný, nepromarněný život. Amen.